

Naiset väkivelekasilla

Muistatko, kun Suomessa tehtiin kylätalkoita? Jokainen toi talkoisiin oman osaamisensa. Maatiloilla tehtiin puinti ja perunannosto tai muita syystöitä n.s ”väkivelkasilla”. Työ oli hyvä syy yhteiselle ajalle.

Meitä vapaaehtoisia, jotka palvelemme omassa kotiseurakunnassamme lukemattomissa erilaisissa tehtävissä, on iso joukko. Pienikin on suurta. Ovi on edelleen auki. Evankeliumin ilosanoman viejien joukkoon mahtuu vielä väkeä.

Me muutamat, kahdeksan naisen tiimi haluamme myös viedä tuota ilosanomaa eteenpäin. Olemme löytäneet paikkamme Naisten aamukahvittelaisuuksien suunnittelusta ja toteuttamisista. Yhdessä kukin omilla lahjoillamme saamme palvella ja kohdata

erilaisia lähimmäisiämme, eri-ikäisiä ja eri elämäntilanteissa olevia naisia. Usein myös saaneet todeta, että olemme itse saaneet enemmän kuin olemme osanneet antaa. Yhdessä on rakennettu yhteyttä yli rajojen. Mikä sitten meillä on ollut se motiivi lähteä tällaiseen vapaaehtoiseen palvelutehtävään? Sen voisi kiteyttää kahteen sanaan; lähimmäisenrakkaus ja ristin sanoma.

Palanut hiiltynyt risti kirkon raunioilla, on edelleen pysähdyttävä näky. Viimeaikoina on käyty keskustelua myös uuden valmistuvan kirkon ristikistä. Sekin on pysähdyttänyt. Kreikkalainen tasasivuinen risti symboloi meille Kristuksen neljää tekoa: armon lahjoittamista, syntien anteeksiantamista, helvetin vallan murskaamista ja taivaan avaamista syntiselle.

Niin kuin erään kiinalaisen opiskelijan toteama kysymys sen todistaa. Jumalanpalveluksessa ehtoolliselta tulevalta ystävältään, hän kysyi ihmetellen ”mikä on se valo, joka loistaa teidän silmistä kun tulette ehtoolliselta”.

Valo loistaa pimeydessä, eikä pimeys ole saanut sitä valtaansa.

Naisten aamukahviryhmän vapaaehtoisten naisten puolesta Kaarina Eskola, kuva Kaija Olkkonen

